

Sygn. akt II PK 210/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka (przewodniczący)
SSN Jolanta Frańczak (sprawozdawca)
SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa E. K.
przeciwko Sądowi Okręgowemu w B.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 września 2017 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w T.
z dnia 8 stycznia 2016 r., sygn. akt IV Pa (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w części oddalającej apelację
pozwanego i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w T. do ponownego rozpoznania i orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2015 r. zasądził od pozwanego Sądu Okręgowego w B. na rzecz

powódki E. K. kwotę 12.788,48 zł z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot od dnia następnego po dniu wymagalności do dnia zapłaty tytułem wyrównania wynagrodzenia za pracę za okres od grudnia 2011 r. do października 2014 r., w pozostałym zakresie powództwo oddalił oraz orzekł o kosztach procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że powódka E. K. w dniu 26 września 2008 r. otrzymała nominację na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w B. Od dnia 26 września 2008 r. do dnia 26 września 2013 r. miała ona wypłacane wynagrodzenie w wysokości właściwej dla czwartej stawki awansowej. Staż pracy wzięty pod uwagę przez pozwanego pracodawcę wynosił 14 lat, 2 miesiące i 7 dni. Zajmując stanowisko sędziego Sądu Rejonowego powódka otrzymywała wynagrodzenie w trzeciej stawce awansowej, a jej staż pracy w tej stawce wynosił 4 lata 2 miesiące i 7 dni. Po objęciu stanowiska sędziego Sądu Okręgowego w B. powódce nie zaliczono do stażu pracy okresu jaki przepracowała jako sędzia sądu rejonowego w trzeciej stawce awansowej.

Przy takich ustaleniach faktycznych Sąd Rejonowy uznał powództwo częściowo za uzasadnione. Sąd ten zawrócił uwagę, że z dniem 22 kwietnia 2009 r. weszła w życie ustawa z dnia 20 marca 2009 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 459, dalej jako ustawa zmieniająca), którą dodano do ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (obecnie jednolity tekst: Dz. U. z 2016 r., poz. 2062 ze zm., dalej jako u.s.p.) art. 91a, zgodnie z którym sędziemu obejmującemu stanowisko w sądzie rejonowym przysługuje wynagrodzenie zasadnicze w stawce pierwszej. Sędziemu obejmującemu stanowisko w sądzie okręgowym przysługuje wynagrodzenie zasadnicze w stawce czwartej, a jeżeli na niższym stanowisku otrzymywał już wynagrodzenie w stawce czwartej albo piątej - przysługuje mu wynagrodzenie zasadnicze w stawce, odpowiednio piątej albo szóstej. Sędziemu obejmującemu stanowisko w sądzie apelacyjnym przysługuje wynagrodzenie zasadnicze w stawce siódmej, a jeżeli na niższym stanowisku otrzymywał już wynagrodzenie w stawce siódmej albo ósmej - przysługuje mu wynagrodzenie zasadnicze w stawce, odpowiednio, ósmej albo dziewiątej (§ 1). Jeżeli przed objęciem stanowiska sędziowskiego sędzia zajmował inne, odpowiednio równorzędne, stanowisko sędziowskie lub prokuratorskie, na obejmowanym

stanowisku przysługuje mu wynagrodzenie zasadnicze w stawce nie niższej od stawki, w której przysługiwało mu na stanowisku zajmowanym poprzednio (§ 2). Wynagrodzenie zasadnicze sędziego określa się w stawce bezpośrednio wyższej po upływie kolejnych pięciu lat pracy na danym stanowisku sędziowskim (§ 3). Do okresu pracy na stanowisku sędziego sądu rejonowego dolicza się okres powierzenia pełnienia czynności sędziowskich na stanowisku asesora sądowego (§ 4). Sędziemu, któremu z chwilą objęcia stanowiska w sądzie okręgowym przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze w stawce czwartej albo piątej, a także sędziemu, któremu z chwilą objęcia stanowiska w sądzie apelacyjnym przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze w stawce siódmej albo ósmej, do okresu pracy niezbędnego do uzyskania wynagrodzenia w stawce bezpośrednio wyższej zalicza się okres pracy na stanowisku bezpośrednio niższym, w którym sędziemu przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze w stawce, odpowiednio trzeciej albo czwartej, szóstej albo siódmej (§ 5). W związku z wprowadzoną zmianą zasad wynagradzania sędziów w art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej uregulowano ich wynagrodzenia w okresie przejściowym. Na mocy przedmiotowej regulacji stawkę wynagrodzenia zasadniczego sędziego należało ustalić uwzględniając staż pracy sędziego na stanowisku zajmowanym w dniu 1 stycznia 2009 r., a jeżeli jest to korzystniejsze - staż pracy sędziego na wszystkich dotychczas zajmowanych stanowiskach sędziowskich lub prokuratorskich (ogólny staż pracy); uwzględnienie ogólnego stażu pracy nie mogło jednak stanowić podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego sądu okręgowego w stawce szóstej i siódmej, a w przypadku sędziego sądu apelacyjnego - w stawce dziewiątej i dziesiątej. Staż pracy na zajmowanym stanowisku oraz ogólny staż pracy, niezbędny do uzyskania poszczególnych stawek wynagrodzenia zasadniczego, określała tabela, stanowiąca załącznik nr 3 do ustawy zmieniającej. Sąd Rejonowy wskazał, że na dzień 1 stycznia 2009 r. powódka została zaliczona do czwartej stawki awansowej. Zatem pozwany zaniżył należne jej wynagrodzenie za okres objęty żądaniem pozwu o kwotę 27.455,48 zł, ponieważ do powódki należało zastosować już na dzień 1 stycznia 2009 r., oprócz art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej, art. 91a § 3 u.s.p. wprowadzający nową regułę awansową sędziów. Art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej miał jedynie na celu jednorazowe, z mocą

obowiązują od dnia 1 stycznia 2009 r. przyporządkowanie wszystkich sędziów sądów powszechnych do nowych stawek wynagrodzenia zasadniczego. W konsekwencji, zdaniem Sądu Rejonowego, niezrozumiałym pozostawało dlaczego pozwany nie zastosował wobec powódki, po ustaleniu jej stawki awansowej na mocy art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej, przepisu art. 91a § 3 u.s.p., gdyż wszedł on w życie w dniu 22 kwietnia 2009 r. i adresowany był do wszystkich sędziów, którzy spełniali przesłankę przyznania kolejnej, wyższej stawki awansowej (tj. dysponowali odpowiedniej wielkości stażem pracy na zajmowanym stanowisku), niezależnie od tego czy kolejne pięć lat na danym stanowisku (po jego objęciu) nastąpiło przed, czy po dacie z którą nastąpiło przeliczenie na mocy art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej wynagrodzeń sędziów. Z wykładni literalnej art. 91a § 3 u.s.p. wynika w sposób jednoznaczny, że ustawodawca miał na myśli „kolejne 5 lat pracy na tym stanowisku” następujące po jego objęciu, gdyż o przedmiotowym objęciu poszczególnych stanowisk mowa w § 1 tego przepisu.

Sumując powyższe rozważania Sąd Rejonowy uznał, że powódka winna uzyskać w okresie objętym żądaniem pozwu następujące stawki awansowe: objęła stanowisko asesora w dniu 10 października 1994 r., a sędzią Sądu Okręgowego w B. została w dniu 26 sierpnia 2008 r. Konsekwentnie w dniu 26 sierpnia 2013 r. upłynął jej 5 - letni okres zatrudnienia na stanowisku sędziego sądu okręgowego. Dlatego na dzień 1 stycznia 2009 r. powódka powinna otrzymać czwartą a następnie od razu piątą stawkę wynagrodzenia, nie zaś po przepracowaniu 5 lat na stanowisku sędziego sądu okręgowego. Za bezzasadne Sąd uznał żądanie powódki odnośnie zasądzenia wynagrodzenia w kwocie 14.667 zł za okres od dnia 1 sierpnia 2009 r. do dnia 30 grudnia 2011 r. z uwagi na podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia oraz żądanie ustalenia, że od dnia 1 sierpnia 2014 r. przysługuje jej wynagrodzenie w szóstej stawce awansowej. Powódka nie wykazała bowiem interesu prawnego w żądaniu ustalenia treści stosunku prawnego.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego złożyły obie strony. Powódka zaskarżyła wyrok w części oddalającej powództwo, domagając się zmiany wyroku w zaskarżonej części i ustalenia, że od dnia 1 stycznia 2014 r. przysługuje jej wynagrodzenie w szóstej stawce awansowej oraz zasądzenia na jej rzecz od

pozwanego Sądu Okręgowego w B. kwoty 14.667 zł z ustawowymi odsetkami od poszczególnie ustalonych kwot do dnia następnego po dniu wymagalności do dnia zapłaty.

Pozwany zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w części zasądzającej na rzecz powódki kwotę 12.788,48 zł, domagając się jego zmiany i oddalenia powództwa bądź uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w T. wyrokiem z dnia 8 stycznia 2016 r. oddalił obie apelacje.

Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności podzielił ustalenia faktyczne w sprawie, gdyż *de facto* nie były sporne. Dalej wskazał, że podniesienie zarzutu przedawnienia jest prawem pozwanego a w rozpoznawanej sprawie nie zachodzą okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie art. 8 k.p. Powódka nie wykazała także interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c.

Odnosząc się do apelacji pozwanego Sąd Okręgowy podniósł, że kwestią sporną było czy pozwany prawidłowo ustalił powódce wynagrodzenie według czwartej stawki awansowej. W tej kwestii Sąd rozważania rozpoczął od przytoczenia treści art. 91a u.s.p. a następnie stwierdził, że powódce w dniu wejścia w życie ustawy zmieniającej przysługiwało wynagrodzenie w stawce czwartej. Jednakże do okresu pracy niezbędnego do uzyskania wynagrodzenia w stawce bezpośrednio wyższej należało zaliczyć okres pracy na stanowisku bezpośrednio niższym, w którym sędziemu przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze w stawce trzeciej. Stąd do okresu pracy niezbędnego do uzyskania wynagrodzenia w stawce bezpośrednio wyższej czyli piątej zaliczyć należało powódce okres pracy na stanowisku bezpośrednio niższym (tj. w Sądzie Rejonowym), w którym przysługiwało jej wynagrodzenie zasadnicze w stawce trzeciej. Zatem, zgodnie z art. 91a § 5 u.s.p, do 5 - letniego stażu pracy powódki na stanowisku sędziego sądu okręgowego na dzień nominacji zaliczyć należało okres 3 lat 11 miesięcy i 14 dni, w którym przysługiwałoby jej wynagrodzenie według stawki trzeciej. Wynika to z tego, że od dnia 12 października 1994 r. do dnia 12 października 1999 r. - stawka pierwsza w sądzie rejonowym (do 5 lat); od dnia 12 października 1999 r. do dnia 11 października 2004 - stawka druga w sądzie

rejonowym (od 5-10 lat); od dnia 2 października 2004 r. - stawka trzecia w sądzie rejonowym (od 10-15 lat). Jednocześnie powódce biegnie okres pracy do osiągnięcia stawki czwartej w sądzie okręgowym. Nominacja do sądu okręgowego stawka czwarta, w dniu 12 października 2009 r. stawka piąta, w dniu 12 października 2014 r. stawka szósta.

Od powyższego wyroku skargę kasacyjną wniósł pozwany Sąd Okręgowy w B. zaskarżając wyrok w części oddalającej jego apelację i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 91a § 5 w związku z art. 91a § 3 u.s.p. przez niewłaściwe ich zastosowanie polegające na przyjęciu, że przepisy te znajdują zastosowanie do sytuacji powódki, podczas gdy zgodnie z art. 8 i art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej powinny mieć wyłącznie zastosowanie do obejmowania stanowisk sędziowskich po dniu 1 stycznia 2009 r., co doprowadziło do niewłaściwego przyjęcia, iż piąta stawka wynagrodzenia sędziowskiego przysługuje powódce z dniem 1 sierpnia 2009 r., a szósta z dniem 1 sierpnia 2014 r., podczas gdy prawo do stawki piątej powódka winna była nabyć po upływie pięciu lat zajmowania stanowiska sędziego sądu okręgowego, czyli w dacie 26 września 2013 r., a do stawki szóstej nabędzie prawo dopiero w dniu 26 września 2018 r. (upływ kolejnych pięciu lat).

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części oraz wyroku Sądu Rejonowego w punkcie 1 i o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi oraz o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu skargi podniesiono, że nieuprawnione są wykładnia i stosowanie prawa przyjmujące, iż po zastosowaniu regulacji art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej można uzyskać kolejny wzrost stawki na podstawie art. 91a § 3 u.s.p, bez spełnienia warunku kolejnych pięciu lat pracy na danym stanowisku. Nie można bowiem pominąć argumentu dotyczącego stosowania przepisów przejściowych. Ustawa zmieniająca w art. 8 wprost wskazała, że przepisy ustawy mają zastosowanie od dnia 1 stycznia 2009 r. do wynagrodzeń sędziów sądów powszechnych (...). Przepis ten nie powinien powodować wątpliwości interpretacyjnych bowiem rozstrzyga w jakim zakresie stosuje się nowe przepisy. Wynika z niego w sposób niebudzący wątpliwości, że reguły wprowadzone ustawą zmieniającą, w tym odnośnie zaliczenia stażu pracy na stanowisku sędziego sądu

rejonowego celem przyspieszenia awansu stawkowego sędziego sądu okręgowego (jak w przypadku powódki), mają zastosowanie do stanów, kiedy sędziowie obejmowali swoje stanowiska po dniu 1 stycznia 2009 r., a nie przed tą datą. Zdaniem pozwanego, Sądy obydwu instancji niewłaściwie przyjęły, że od momentu wejścia w życie ustawy zmieniającej reguły w niej zawarte stosuje się do wszystkich stanów faktycznych, podczas gdy intencją ustawodawcy wyrażoną w art. 8 tej ustawy było to, aby wyjątek w postaci art. 91a § 5 u.s.p. stosować wyłącznie do sędziów powołanych w układzie w tym przepisie wskazanym od dnia 1 stycznia 2009 r. W przeciwnym wypadku, stosując wykładnię Sądów obydwu instancji, w ogóle nie byłby potrzebny w ustawie zmieniającej art. 8, skoro jej art. 15 reguluje wejście w życie nowych przepisów.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wniosła o oddalenie skargi oraz zasądzenie od skarżącego na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest uzasadniona. Zasady określania wynagrodzenia zasadniczego sędziów wynikające z treści przepisów ustawy zmieniającej, zwłaszcza w płaszczyźnie wzajemnych relacji między art. 91a u.s.p. i art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej były już wielokrotnie rozważane w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

W wyroku z dnia 7 października 2015 r., II PK 236/14 (LEX nr 1800836), Sąd Najwyższy w stosunku do wynagrodzeń prokuratorów wyraził pogląd, że wcześniejsze uzyskanie wyższej stawki wynagrodzenia zasadniczego na podstawie przejściowych przepisów art. 11 ust. 1 i art. 10 ust. 2 i 3 ustawy zmieniającej nie upoważnia „pracodawcy służbowego” do przyznania kolejnej stawki przed upływem kolejnych 5 lat pracy na tym stanowisku. W kolejnym wyroku z dnia 20 października 2015 r., III PK 107/14 (LEX nr 1813460), Sąd Najwyższy potwierdził regułę, że sędziowie nie mogą domagać się wyższej stawki zaszeregowania tylko dlatego, iż przed wejściem w życie reformy płacowej przebyli już odpowiedni staż pracy w danym sądzie. Zasadą nowej regulacji - obowiązującej od 1 stycznia 2009 r. - jest to, że wynagrodzenie zasadnicze sędziego określa się w stawce bezpośrednio wyższej dopiero po upływie kolejnych pięciu lat pracy na danym stanowisku sędziowskim, ponieważ ustawodawca uzależnił prawo do wyższej stawki od

przepracowania kolejnych pięciu lat służby na danym stanowisku (art. 91a § 1 u.s.p.). O wzroście awansowej stawki wynagradzania decyduje zatem staż pracy (służby) sędziego na zajmowanym stanowisku w danym sądzie wyższej instancji, a postęp i rozmiar wymaganych lat służby liczy się od daty objęcia przez sędziego kolejnego stanowiska służbowego w danym sądzie wyższej instancji, co oznacza, że nie można uzyskać kolejnego wzrostu stawki wynagrodzenia na podstawie art. 91a ust. 3 u.s.p., bez spełnienia warunku przepracowania kolejnych pięciu lat służby na stanowisku sędziego sądu okręgowego. Stawki wprowadzone ustawą zmieniającą miały charakter jednorazowy, mechanizm ustalania wynagrodzeń sędziowskich na dzień 1 stycznia 2009 r., nie poddawał się wykładni rozszerzającej, a zatem po tej dacie uzyskanie kolejnej stawki awansowej wymaga przepracowania pięciu kolejnych lat na zajmowanym stanowisku służbowym (art. 91a § 3 u.s.p.).

W wyrokach z dnia 18 października 2016 r., I PK 247/15 (LEX nr 2163319) oraz z dnia 25 stycznia 2017 r., II PK 321/15 (LEX nr 2248730), Sąd Najwyższy wskazał, że „ujmując rzecz chronologicznie ustawodawca z dniem 1 stycznia 2009 r. zreformował sposób wynagradzania sędziów sądów powszechnych (rejonowych, okręgowych i apelacyjnych). Można powiedzieć dalej, że ustawa zmieniająca wprowadziła jednorazowy mechanizm związany z ustaleniem „nowych zasad” wynagradzania zasadniczego sędziów i nie można go wiązać z treścią znowelizowanych przepisów u.s.p. (art. 91a), które obowiązują na przyszłość. Aspekt jednorazowości miał na celu przyporządkowanie poszczególnych sędziów do konkretnych stawek wynagrodzenia zasadniczego na dzień 1 stycznia 2009 r. Z tego wynika, że przepisy ustawy zmieniającej nie obejmują problematyki awansów płacowych sędziów po dniu 1 stycznia 2009 r. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2015 r., III PZP 6/15, LEX nr 1977934). Interferencja wskazanych wyżej norm prawa materialnego sprowadza się do heterogenicznego aparatu czasowego. Pierwszym jest dzień 1 stycznia 2009 r. (data początkowego zaszeregowania sędziego według nowego systemu płacowego), drugim zaś data zaszeregowania sędziego do kolejnej stawki awansowej. W odniesieniu do pierwszego momentu istotne jest unormowanie opisane w art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej. Zgodnie z nim, stawkę wynagrodzenia

zasadniczego sędziego ustala się uwzględniając staż pracy sędziego na stanowisku zajmowanym w dniu 1 stycznia 2009 r., a jeżeli jest to korzystniejsze - staż pracy sędziego na wszystkich dotychczas zajmowanych stanowiskach sędziowskich lub prokuratorskich (ogólny staż pracy); uwzględnienie ogólnego stażu pracy nie może jednak stanowić podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego sądu okręgowego w stawce szóstej i siódmej (-), staż pracy na zajmowanym stanowisku oraz ogólny staż pracy, niezbędny do uzyskania poszczególnych stawek wynagrodzenia zasadniczego, określa tabela, stanowiąca załącznik nr 3 do niniejszej ustawy". Opisane rozwiązanie oznacza, że w dniu 1 stycznia 2009 r. badaniu podlegał staż pracy powódki na stanowisku sędziego sądu okręgowego (poniżej 5 lat pracy) albo ogólny staż pracy (poniżej 15 lat pracy). Oba faktory upoważniały więc do ustalenia (por. załącznik nr 3 do ustawy zmieniającej) powódce na dzień 1 stycznia 2009 r. czwartej stawki awansowej. Natomiast wynagrodzenie zasadnicze sędziego określa się w stawce bezpośrednio wyższej po upływie kolejnych pięciu lat pracy na danym stanowisku sędziowskim (art. 91a § 3 u.s.p.). O wzroście (postępie) stawki decyduje więc staż pracy sędziego na zajmowanym stanowisku. Dla ustalenia stawki wynagrodzenia zasadniczego sędziego na dzień 1 stycznia 2009 r. nie miał także zastosowania art. 91a § 5 u.s.p., bowiem, jak trafnie zarzuca skarżący, ma on zastosowanie do sędziów obejmujących stanowiska sędziego sądu okręgowego lub sędziego sądu apelacyjnego po dniu 1 stycznia 2009 r.

Należy zauważyć, że w wyroku z dnia 14 marca 2017 r., II PK 9/16 (LEX nr 2271454) dotyczącego sprawy o tym samym stanie prawnym, co rozpoznawana sprawa, Sąd Najwyższy odwołując się do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2012 r., I PZP 2/12 (OSNP 2013 nr 5-6, poz. 50), dokonując wykładni art. 91a § 3 i 5 u.s.p. uwypuklił, że nie jest zasadne żądanie zapłaty wynagrodzenia sędziowskiego według wyższych stawek, oparte na kumulacji (zbiegu) stosowania art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej i art. 91a § 3 u.s.p., bo pierwszy z tych przepisów jedynie modyfikuje zasadę koniecznej sekwencji upływu kolejnych pięciu lat pracy, jako warunku uprawnień do wyższej stawki wynagrodzenia zasadniczego (zob. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2017 r., I PK 76/16, LEX nr 2259787; z dnia 14 lutego 2017 r., II PK 365/15, LEX nr 2255421; z dnia 11

kwietnia 2017 r., II PK 54/16, LEX nr 2310110). Określenie wysokości wynagrodzenia sędziów w oparciu o powyższe reguły nie stanowi także przejawu dyskryminacji płacowej ani naruszenia zasady równego traktowania sędziów w danym sądzie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2014 r., III PK 87/13, OSNP 2015 nr 7 poz. 90). Dodać przy tym można, że w sytuacji, gdy prawidłowe (tzn. zgodne z regułami u.s.p.) różnicowanie sędziowskich wynagrodzeń zasadniczych - w przypadku sędziów sprawujących urząd w sądach tego samego szczebla - nie zostało oparte (wyłącznie) na kryterium wieku (nie odbywa się według zasady „im starszy wiekiem sędzia, tym wyższa płaca zasadnicza”), to takie zasady wynagradzania sędziów nie naruszają prawa UE, a w szczególności art. 2 i art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 9 września 2015 r. w sprawie C-20/13, Daniel Unland przeciwko Landowi Berlin, LEX nr 1785716).

Suma powyższych rozważań prowadzi do wniosku, że Sąd Okręgowy dokonał wadliwej wykładni prawa materialnego (art. 91a § 3 i 5 u.s.p. w związku z art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej) błędnie przyjmując, że z dniem 1 sierpnia 2009 r. powódka nabyła prawo do piątej stawki wynagrodzenia zasadniczego, a z dniem 1 sierpnia 2014 r. do szóstej stawki. Do powódki nie można było bowiem stosować reguły z art. 91a § 5 w związku z art. 91a § 3 u.s.p. w związku z art. 8 i 10 ust. 2 ustawy zmieniającej.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. orzekł jak w sentencji.

r.g.